

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SKANDINAVISK VAPENRULLA

1975

PUBLICERINGSPRINCIPER

1. Skandinavisk Vapenrulla — SVR — skall främst vara ett forum för registrering och offentliggörande av såväl nyantagna som hävdvunna släktvapen tillhörande personer eller släkter bosatta i eller härstammande från de nordiska länderna.

Även vapen som föres av kommun, företag, organisation eller liknande kan publiceras om det är godtagbart ur heraldisk synpunkt.

SVR syftar dessutom till att öka intresset för heraldik och heraldisk konst, stimulera till släktforskning och stärka nordisk samhörighetskänsla.

Utgivaren av SVR är en stiftelse med samma namn. Stiftelsens ändamål är att ge ut SVR och även på andra sätt stödja nordisk heraldik. Vapenpublicering sker till självkostnadspris. Eventuellt överskott vid försäljning av SVR tillfaller stiftelsen att användas i enlighet med dennas syften.

2. Publicering av ett vapen skall grundas på data meddelade i ett av utgivaren fastställt och av uppgiftslämnaren ifyllt och beedigat formulär.

3. Utgivaren garanterar med publiceringen ingen rättsverkan i form av prioritet, exklusiv vapenrätt eller annat slag av rättsligt skydd för föregiven vapenförare. Publiceringen innebär endast ett datum för offentliggörandet av att en person, släkt eller sammanslutning enligt egen uppgift de facto för visst vapen.

4. Utgivaren svarar icke för de meddelade uppgifternas riktighet i vidare mån än vad som kan kontrolleras i tillgängliga källor. Anspråk på adelskap, ordnar eller liknande värdigheter skall kunna dokumenteras av uppgiftslämnaren. Uppenbara felaktigheter publiceras ej och i tveksamma fall tillämpas stor restriktivitet.

5. Ej heller publiceras

a) nyantaget vapen som är identiskt med eller till förväxlingsbarhet snarlikt vapen vartill annan vapenförare enligt utgivarens bedömning har bättre rätt;

b) vapen som strider mot gällande lag och förordning eller mot allmänt vedertagna heraldiska regler, såvida inte vapnet är offentliggjort tidigare och föres av gammal hävd.

ÖRNSKÄR

SVR 184/75

SKÖLD: I blått ett stolpvis ställt svärd åtföljt av två från fästet utväxande sädesax, vardera med ett nedhängande blad, allt av guld.

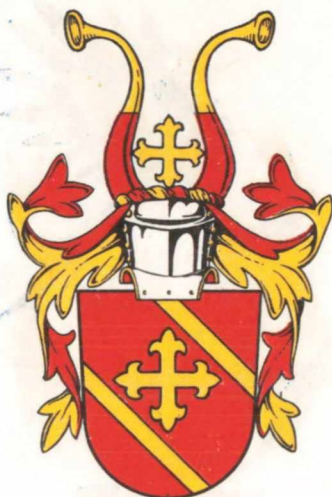
På hjälmen ett blått hjälmtycke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: En uppkommande blå örn med beväpning av guld och med de utslagna vingarna belagda med var sitt sädesax av guld (här endast ett synligt).

VALSPRAK: *Cum gloria.*

Vapnet är år 1974 antaget av förste vägingenjören, Johan August Örnskär, Halmstad, för sig och sina efterkommande. Släkten härstammar från Gärds härad i Skåne. Sädesaxen och tinkturerna är hämtade från detta härads vapen. I övrigt är vapnet talande.

EKKJE

SVR 185/75

SKJOLD: I rødt et liljekors mellom to smale skråbjelker, alt av gull.

På hjelmen et rødt hjelmklede foret med gull og med vulst av gull og rødt.

HJELMTEGN: Et gull liljekors mellom to vesselhorn delt i gull og rødt.

VALGSPRAK: *Ecce Homo*

Våpnet er antatt i 1970 av lærerstudent Kolbjørn Ekkje, Stavanger i Norge, for seg og øvrige etterkommere av hans farfars far, Torjus Paulson Ekkje (1846- -1883) i Røldal, som stammer fra Paul Olson, Storli, Sauda (kjent 1737).

Våpnet er talende gjennom skråbjelkene som illustrerer "ei ekkje" = slede- eller skispor. Mange slekter i Hardanger og Sunnhordland har ført lilje eller liljer.

BJERKHAGEN

SVR 186/75

SKÖLD: I blått två i bjälke ordnade åttauddiga stjärnor över två sänkta, av vågskuror bildade smala bjälkar, allt av silver.

På hjälmen ett blått hjälmtäcke fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och blått.

HJÄLMPRYDNAD: Två uppskjutande blå spetsar vardera krönt med en stjärna av silver såsom i skölden.

Vapnet är år 1975 antaget av ingenjör Lars Bjerkhagen, Göteborg, för sig och sina efterkommande med samma namn. Släkten är från Göteborg och dess medlemmar i tidigare generationer hade oftast anknytning till hav och sjöfart. Vapnets stjärnor illustrerar kompassrosens åtta väderstreck och syftar således på navigation. Tinkurer och vågbjälkar anspelar på Göteborgs vapen.

BERGQUIST

SVR 187/75

SKÖLD: I svart ett latinskt kors vars armar är förenade med en ram bildande en spetsruta, allt av guld.

På hjälmen ett svart hjälmtäcke fodrat med guld.

HJALMPRYDNAD: Ett par svarta vingar, vardera besatt med fem kulor av guld på vingspetsarna, omgivande en spetsruta såsom i skölden.

Vapnet är år 1974 antaget av målaren Göran Bergquist, Stockholm, för sig och sina arvingar. Sköldemärket är en heraldisering av ett bomärke från 1935 bildat av initialerna GB. Detta har, insatt i en sköld, använts på ex libris.

RÖRS

SVR 188/75

SKÖLD: Kliven i rött, vari ett blommande vassrör uppväxande från en stam bildad av en vågskura, allt av silver, och silver, vari en flammande hytta stående på en stam, allt av rött.

På hjälmen ett rött hjälmfötter fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och rött.

HJALMPRYDNAD: En röd kåsa.

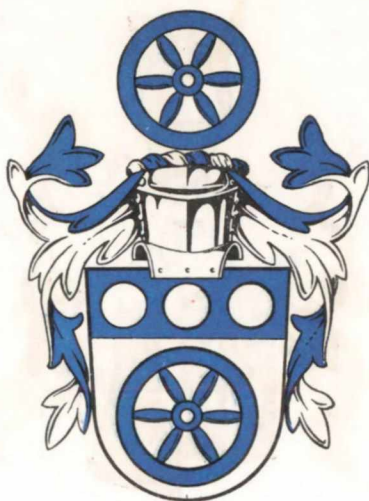
Vapnet är år 1950 antaget av gästgivaren, lantbrukaren och nämndemannen Johan Fredrik Rörs (1889- -1953) från Rörshyttan, Stjärnsund, i Husby socken (numera Hedemora kommun) i Dalarna. Han var född i Lassbo i Hedemora och blev 1913 gift till Gästgivaregården i Rörshyttan. Uppgifterna har lämnats av dennes son, avdelningsdirektören, jur. kand. Ingvar Rörs, Enskede.

Vapnet är talande och illustrerar släktens namn och ursprung genom vassröret och hyttan. Det gamla nordiska dryckeskäret, kåsan, symboliserar Gästgivaregården i Rörshyttan, som tillhört samma släkt i 17 generationer. Tinkturen är hämtad från Husby sockens vapen. Vapnet är utformat av f förste sekreteraren i Riksheraldikerämbetet H J S Kleberg.

Litteratur: Husby Socken, 1964 och 1965.

LARSEN

SVR 189/75

SKJOLD: I sølv et blåt hjul med seks eger under et blåt skjoldhoved med tre sølv besanter. På hjelmen et blåt hjelmklede foret med sølv og med vulst af sølv og blåt.

HJELMTEGN: Et blåt hjul med seks eger.

VALGSPROG: *Suum cuique*

Våbenet er antaget i 1975 af registreret revisor Svend Zola Larsen, Odense, for sig og sine efterkommere.

Slægten er af dansk-svensk afstamning og farverne skal minde om dette. Hjulet er inspireret af det buddhistisk-lamaistisk livets hjul. Besanterne (= mønter) hentyder til revisorns erhverv.

BARFOED

SVR 190/75

SKJOLD: I blått felt med et flettverk av sølv (bestående av fire strenger skrått fra dexter og fire skrått fra sinister) en rød bar fot.

På hjelmen et blått hjelmklede foret med sølv.

HJELMTEGN: To kryssede bøffelhorn, dexter sølv og sinister blått.

Jens Barfoed til Sædding Storgaard, Nørre Nebel sogn, Vester Horne herred, ble 1455 adlet av Christian I og fikk til våben en bar fot i blått felt og på hjelmen to kryssede bøffelhorn. Hans agnatiske etterkommer i 8. ledd, prestedatteren Else Cathrine Barfood (1700- -1776) ble gift i København 1726 med Hans Pedersen (1698- -1743), senere borgermester i Assens. Han hadde et flettverk i sitt segl. Deres barn antok navnet Barfoed. Danske medlemmer av denne kognatslekt fører våbenet av 1455 uendret. Våbenet differensiert med flettverk er antatt 1974 av byråchef Aage Barfoed, Oslo, som har gitt opplysningene. Han er sønnesønns sønnesønns sønn av borgermester Hans Pedersen og hustru. Rett til å føre våbenet har dessuten andre agnatiske etterkommere av borgermesteren og hustru med navn Barfoed eller Barfod.

Litteratur: Danmarks Adels Aarbog 1885. Barfod, Jørgen H P, Nitten generationer — slægten Barfod-Barfoed, København 1960.

STAAF

SVR 191/75

SKÖLD: I blått tre i bjälke ordnade heraldiska grankvistar under en ginstam, bildad medelst en sågtandskura med 14 tänder, allt av silver.

På hjälmen ett blått hjälmtycke fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och blått.

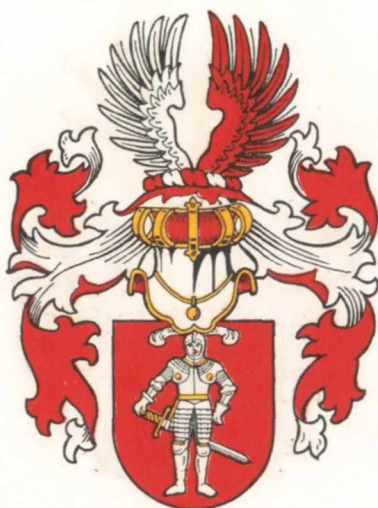
HJALMPRYDNAD: Mellan två sextaggiga älghorn, dexter silver och sinister blått, en lilja kluven i blått och silver.

VALSPRAK: *Att vilja är att kunna.*

Flera släkter med namnet Staaff eller Staaf utgrenade sig från Stafre by, Ljustorps socken i Medelpad under 1600- och 1700-talen. Äldste kände stamfader till här behandlade släkt är bonden Anders Pålsson (f ca 1660), vars sons sons son var kofferdikaptenen Lars Olofsson-Staaf. Dennes yngre son var arrendatorn vid Ljungå bruk i Jämtland, Mattias Vilhelm Staaf (1809- -1871), vars hustru var dotter uå till bruksinspektör Carl Lilliesköld. Deras son, jordbrukaren Carl Olof Staaf (1832- -1909), Ljungå, hade 14 barn (i vapnet symboliserade av de 14 sågtänderna), varav tre söner, Johan, Gustaf och Fredrik efterlämnade namnbärande släktlinjer (de tre grankvistarna). Gustavs son, Valdemar, hade tolv barn (de tolv älghornstaggarna), däribland uppgiftslämnaren, professor Anders Staaf, Hedemora, som 1958 tillsammans med f sekreteraren i Riksheraldikerämbetet, Fredrik Rudbeck, utarbetade vapnet för ättlingarna till ovannämnde Carl Olof Staaf. Det antogs som vapen för släktföreningen år 1960.

Vapnet anspelar genom sin talsymbolik på släktens numerära struktur i olika led såsom nämnts ovan. Ursprungsortens namn, Stafre, betyder "stava granskog" d v s tätt växande mindre granar. Släktens anknytning till skogsbruk illustreras även av sågtandsskuran. Liljan i älgkronan från Jämtlands vapendjur är hämtad från det Lilliesköldska vapnet. Litteratur: Svenska Släktkalendern 1962. Släkten Staaf från Ljungå — En släktkrönika av Anders Staaf, 1968.

PETERSOHN från Livland

SVR 192/75

SKOLD: I rött en stående mansfigur klädd i rustning och öppen hjälm med tvenne plymer av silver samt med svärd med fäste av guld i balja av silver.

På hjälmen ett rött hjälmtäcke fodrat med silver och med hjälmbindel av rött och silver.

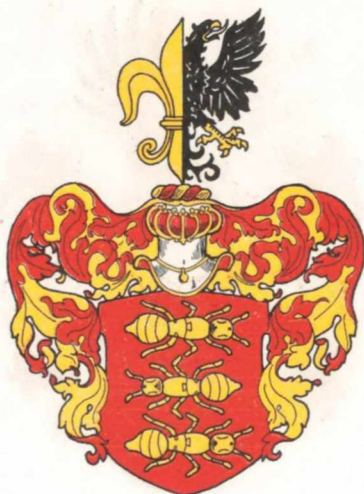
HJALMPRYDNAD: Två vingar, dexter silver och sinister röd.

Ryttmästaren vid Västgöta kavalleri Peter Petersohn, född i Riga 1683, död i Sverige 1751, sigillerade sin trohetsed till drottning Ulrika Eleonora d y med ovan beskrivna vapen efter Carl XII:s död. Vapnet har förts av släkten i Sverige sedan dess. Enligt gamla släktuppgifter, som ej kunnat verifieras, skulle släkten tillhöra den livländska adeln.

Uppgifterna har lämnats av den ovannämnda karolinen Peter Petersohns sonsons sonsons sonson, överläkare Lennart Petersohn, Hässleholm.

Litteratur: Elgenstierna G, Släkten Petersohn, 1896. Leijonhufvud K A K:son, Ny svensk släktbok, 1901–6. Petersohn S, Släkten Petersohn, 1936. Petersohn S J:son, Familjen Petersohn från Lifland, I, 1956. Svenska Släktkalendern 1917, 1936 och 1963.

FRUMERIE

SVR 193/75

SKÖLD: I rött tre bjälkvis i stolpe ordnade myror av guld med den i mitten vänd mot dexter och de övriga åt sinister.

På hjälmen ett rött hjälmtäcke fodrat med guld och med hjämbindel av guld och rött.

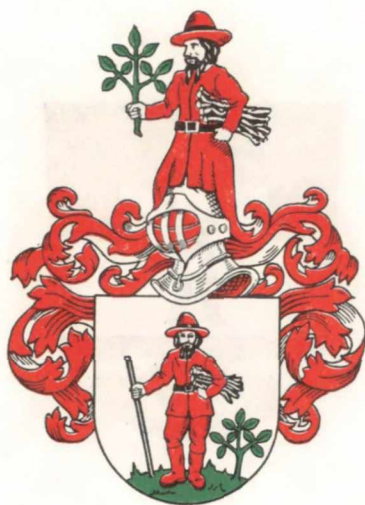
HJALMPRYDNAD: Dexter halva av en kluven lilja av guld med en från skuran åt sinister framväxande halv svart örn med röd tunga och bevåpning av guld.

Släkten härstammar från provinsen Hainaut i nuvarande Belgien och tillhörde under 1500-talet de reformerta. Släktmedlemmar med varierande stavningar av namnet under-tecknade det förbund som 1566 ingicks av den nederländska adeln. Då hertigen av Alba blev ståthållare över Spanska Nederländerna utvandrade de till Tyskland och därifrån till Holland. Släktmedlemmen Martin var 1616-1635 kyrkskriven i Leidens vallonska församling där han bl a omnämnes som de Framerie och de la Framerie. På grund av kontrakt med Louis de Geer 1635 överflyttade han med sin familj till Sverige samt blev reformert predikant och lärare för vallonerna i Finspång. Han skrev sig då Frumerie. Från hans son Jean Frumerie (1634-1689), borgmästare i Nora och herre till Wedevåg, härstammar alla nu levande kända ättlingar, däribland Jeans sons sons sons son, herr Lars E:son Frumerie, Stockholm, som lämnat upplysningarna.

Vapnet har troligen följt med släkten till Sverige, men är först känt från ovannämnde Jeans sigill från 1680. En brorson till denne, kaptenen Martin F. använde 1705 en variant av vapnet. En son till en annan broder till Jean, översten Caleb De Frumerie adlades 1718 (nr 1568, utdöd) med sköld delad i blått, vari en halv lilja av silver, och rött vari en bjälke åtföljd av tre myror, allt av guld. Här presenterade vapen är utformat efter Jeans sigill men med tinkturer hämtade från det adliga vapnet.

Litteratur: Elgenstierna G, Den introducerade svenska adelns ättartavlor, Sthlm 1926, Svenska Släktkalendern 1943.

DUBOIS

SVR 194/75

SKÖLD: I silver en rödklädd man stående på grön mark varifrån på sinister sida en grön trädplanta växer upp. Mannen stöder sig på en stav hållen i höger hand samt bär ett knippe kvistar under vänster arm.

På hjälmen ett rött hjälmfodrat med silver.

HJALMPRYDNAD: En uppkommande man såsom i skölden hållande i höger hand en grön trädplanta och under vänster arm ett knippe kvistar.

Vallonsläkten Dubois inkom till Sverige under 1600-talets förra hälft. Masmästaren vid Forsmarks bruk, Claes Dubois, hade sonen Gottfried Du Bois (1688- -1745), som blev mästare och senare bisittare i guldsmedsskrået i Stockholm. Dennes äldre son var Linnés lärjunge, med.dr Gottfried Du Bois d y och stamfar till en nu utdöd släktgren. En yngre son, Jean, var ägare till vad som senare kallades Hamburgerbryggerierna i Stockholm samt ryttmästare i borgerskapets kavalleri. Dennes sons sons son, f d lektorn fil lic Åke Dubois, Stockholm, har lämnat uppgifterna.

Vapnet fördes av ovannämnde guldsmedsmästare Gottfried Du Bois enligt sigill från 1733. Därvid använd signetring äges numera av uppgiftslämnaren. Detta signet existerade i form av pitschaft redan före 1720 då det insattes i ringen enligt protokoll från Guldsmeds-ämbetet detta år. Förmodlingen har vapnet följt med släkten till Sverige.

Vapenbilden ovan har utformats med sigillbilden som förlaga, men då inga äldre färg-avbildningar är kända har vapnets tinkturer angivits av uppgiftslämnaren. Vapnet må föras av avkomlingar på svärdsidan till Gottfried Du Bois d. ä.

Litteratur: Svenska Släktkalendern 1974 och däri angivna källor.

VELLINGE KOMMUN

SVR 195/75

SKÖLD: I blått en genomgående trappgavel av silver belagd med ett blått möllejärn och nedan åtföljd av tre sillar ordnade två och en.

Vapnet är vid fullmäktigsammanträde 1974-12-16 antaget som vapen för Vellinge kommun i Malmöhus län. Det är granskat av Statens heraldiska nämnd samt 1975-04-04 registrerat av Patent- och registreringsverket i enlighet med gällande bestämmelser.

Vellinge med ca 20 000 innevånare bildades 1 jan 1974 genom sammanläggning av Rängs, Skanörs med Falsterbo och Vellinge kommuner samt delar av Månstorps kommun. Av sammanläggningsdelarna förde endast Skanör-Falsterbo vapen: i silver en tretornad röd borg över en blå vågstam med fem fiskar. Varianter av detta vapen är känt sedan de gamla städernas storhetstid på 1400-talet. Fiskarna, som minner om medeltidens sillfiskeperioder, är bevarade i det nya vapnet reducerade till tre. Trappgavelröset syftar på regionens typiska skanska hansaarkitektur på borgar, kyrkor m m. Möllejärnet, som torde vara det första i svensk heraldik, symboliserar jordbruket i kommunen och de många gamla kvarnarna, t ex stubbamöllan i Skanör, som anses vara en av de äldsta i landet. Möllejärn eller kvarnsegle är det beslag som ligger nedsänkt kring navet på undersidan av löparstenen i en kvarn.

Vapnet har utarbetats av SVR i samarbete med kommunstyrelsens vice ordförande friherre Claes Rappe, Skanör.

MALM

SVR 196/75

SKÖLD: I blått fält ett uppskjutande treberg och däröver tre bjälkvis ordnade, sexuddiga stjärnor, allt av silver.

På hjälmen ett blått hjälmtycke fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och blått.

HJÄLMPRYDNAD: En svart, uppstigande björn med beväpning av guld bärande med ramar en kanon av silver.

Vapnet föres av den i Finland bosatta ätten Malm, vars stamfader, överstelöjtnant Carl Wilhelm Malm (1772-1826) år 1810 adlades enligt 37 § RF innebärande att endast ättens huvudman innehar adelsvärdighet och för vapen med öppen hjälm.

Av olika skäl blev vid adlandet ej något adelsbrev med vapen utfärdat och ätten har ej heller introducerats. Ättens nuvarande huvudman, med lic Carl Wilhelm Malm, Lovisa, som i fjärde led härstammar från den adlade, ansökte emellertid år 1973 om återställande av försutten tid och om att Konungen av Sverige måtte tilldela ätten ett vapen enligt uppgjort förslag. Efter tillstyrkan av Statens heraldiska nämnd och föredragning av justitieministern fastställde Kungl. Maj:t enligt resolution av den 17 maj 1974 här publicerade vapen för ätten Malm. Förra gången Kungl. Maj:t fastställde ett adligt vapen var år 1902 för Sven Hedin.

Vapenbilden återgår på tidigare heraldiska traditioner i ätten. Hjälmprydnaden symboliserar den adlade krigaren som med hjälp av sin björnstyrka säges ha erövrat ett batteri från ryssarna och vänt kanonerna mot fienden. Han nämnes i Runebergs Fänrik Ståls sägner i dikterna "Fänrik Stål" och "Löjtnant Zidén".

Blasoneringen ovan är hämtad från resolutionen och följer ej SVR:s praxis.

Litteratur: Schlegel & Klingspor, Den med sköldebrev förlänade men ej å Riddarhuset introducerade Svenska adelns ättartavlor, Sthlm 1875. Arte et Marte, Sthlm 1974.

NOTARIUS PUBLICUS I SKANÖR-FALSTERBO

Christer Bökwall

SVR 197/75

SKÖLD:Kvadrerad av ett smalt, i ändarna utböjt kors av guld med första fältet blått, vari en edshand åtföljd av tre murade kronor ordnade två och en, allt av guld, andra och tredje fältet silver, vari ett grönt bokträd, på vardera sidan av stammen åtföljt av ett rött andreakors, samt fjärde fältet silver, vari en röd borg med tre torn — det större i mitten med blått sadeltak och de yttre med blå kupoler — uppkommande från en av en vågskura bildad blå stam, vari fem sillar av silver ordnade tre och två.

Vapnet föres av Juris kand Christer Bökwall såsom Notarius publicus i Skanör-Falsterbo. Första fältet innehåller ett nyskapat ämbetsvapen för Notarius publicus, vars uppgifter huvudsakligast består i att bekräfta rättsliga och andra förhållanden. Sysslan var tidigare knuten till stadens magistrat men lyder numera under länsstyrelsen. Kronorna och dessas utformning skall illustrera detta. Historiskt har notariatsväsendet sitt ursprung i romersk och kanonisk rätt och äldre notariatssigill eller -tecken innehöll ofta korsformer.

Vapnet i andra och tredje fältet utgöres av släktvapen Bökwall (se SVR-51-64). Fjärde fältet är vapnet för staden Skanör-Falsterbo, vilken numera ingår i Vellinge kommun.

Litteratur: Kungl.Maj:ts stadga om notarius publicus (1964:679). Purvis J S, Notarial Signs . . ., London 1957. Kulturhistoriskt lexikon . . . (notar), Malmö 1967. Scheffer C G U, Svensk Vapenbok . . ., Sthlm 1967.

NISSEN

SVR 198/75

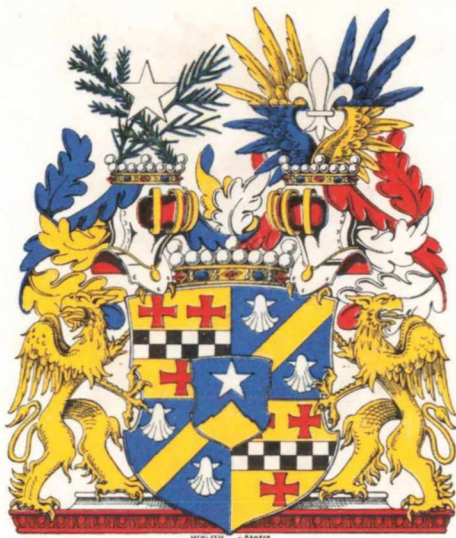
SKJOLD: I sølv en rød hjort fremspringende av det første av tre grønne løvtrær (bøketrær).

På hjelmen et rødt hjelmklede foret med sølv og med vulst av sølv og rødt.

HJELMTEGN: En oppstigende rød hjort.

Slegten nedstammer fra Henrik Jæger som i 1484 av kong Hans fikk brev på livstid på gården Oldemorstoft, Bov sogn, Sønderjylland. I følge tradisjonen var det han som antok familiens våpen. Men dokumentert bruk av våpnet har man først fra 1600-tallet, idet hans sønnesøns sønnesøns søn, landsdommer Nicolaus Nissen (1627- -1684) til Oldemorstoft, Lerbæk og Rugballegaard førte i sitt våpen en hjort fremspringende av tre trær. Av hans to sønner ble krigskommissær Herman Lorents N. adlet i 1710 og førte et kvadrert våpen med hjortehode i hjerteskjold, mens krigskommissær Nicolaus N. d. y. til Lerbæk og Rugballegaard førte samme våpen som sin far. Han ble stamfar for den nulevande slekt i Danmark, Norge, USA og England. Hans søn, losoldermann Mads Lind N. (1756- -1827) i Egersund, ble stamfar for en Norsk gren og førte en springende hjort (hind) lagt på tre trær. I våre dager brukes begge varianter av våpnet. Opplysningene er gitt av førstebibliotekar cand.real. Harald Nissen, Trondheim, sønnesøns sønnesøns søn til Mads Lind N.

Kilder: Bov sogn, Padborg 1969. Fortegnelse over Danmarks breve fra middelalderen 2R, 3B, 1931 S 341. Norsk Slektskalender I, Oslo 1949. Cappelen HAKT, Norske Slektsvåpen, Oslo 1969. Heraldisk Tidsskrift B 3, 1973, S 356-7. Dansk Biografisk Leksikon B 17, 1939, S 205-6.

FUNCK

SVR 199/75

SKÖLD: Kvadrerad med blå hjärtsköld, vari en femuddig stjärna av silver över ett berg av guld, samt med första och fjärde fältet guld, vari en i svart och silver tvåradigt schackrutad bjälke åtföljd av tre utböjda röda kors, två över och ett under, och med andra och tredje fältet blått, vari en ginbalk av guld mellan två musselskal av silver.

På huvudskölden en friherrlig krona mellan två friherrligt krönta hjälmars med blått resp rött hjälmtäcke fodrat med guld resp silver.

HJALMPRYDNAD: Dexter; en femuddig stjärna av silver omgiven av en grankvist korslagd med en tallkvist, båda gröna, samt sinister; en lilja av silver mellan två vingar varav dexter är delad i guld och blått och sinister i blått och guld.

SKÖLDHALLARE: Två tillbakaseende gripar av guld stående på ett postamente av silver och rött.

Släkten härstammar från borgaren i Stralsund, Hans Funck, vars son, Tomas (1580- -1615), blev borgare i Stockholm samt bruksägare. Dennes son, bruksägare och assessorn i Bergskollegium Johan Funck, blev adlad 1672 och introducerades på Riddarhuset som nr 826. Av hans nio söner blev landshövding Gustaf Funck friherre 1723 (intr nr 189) samt landshövding Isak Funck friherre 1733. Den sistnämnde sökte ej introduktion och hans gren dog ut med sonsonen. Även de adliga grenarna är utdöda. Den friherrliga grenen härstammande från Gustaf Funck fortlever däremot. Hans sonsons sonsons sonson, jur o fil kand friherre Thomas Funck, verkst direktör för Liljeholmens Stearinfabrik, Oskarshamn, har lämnat uppgifterna.

Litteratur: Elgenstierna, G, Den introducerade svenska adels ättartavlor, Sthlm 1926.

GIERS

SVR 200/75

SKÖLD: I blått mellan tvenne femuddiga stjärnor av silver en av vågskurar bildad balk av guld vari en blå girs (fisken *Acerina Cernua*).

På hjälmen ett blått hjälmtäcke fodrat med guld och silver och med hjämbindel av guld, blått, silver, blått, guld och blått.

HJALMPRYDNAD: Två blå vingar, vardera belagd med en femuddig stjärna av silver.

Denna släkt, vars ursprung ej kunnat fastställas, har kallats Göteborgssläkten Giers och sammanhör möjligen med assessor Aegidius Laurentii Girs' (d 1639) från Södermanland släkt. Dennes fader var troligen Laurentius Nicolai Girs (d 1619?), kyrkoherde i Grödinge. Landssekreterare Aegidius Giers, sonson till assessor Girs, adlades 1712 med namnet von Girs (ej intr.). Dexter fält i hans vapensköld har samma innehåll som den här beskrivna. Släktens säkra härstamning börjar med sönerna till kaptenen Lorentz Giers (ca 1635-1679), vars äldste son, överstelöjtnant Ambjörn Giers (1670-1745) var farfars far till major Lorentz Giers (1792-1859). Denne förlänades 1818 ryska S:t Vladimirordens 4. klass med kokard på grund av tapperhet i slaget vid Leipzig 1813, vilken utmärkelse då medförde ärftligt adelskap. I tredje led från denne härstammar uppgiftslämnaren, kapten Lawrence Giers, Stockholm. Vapnet föres av major Lorentz Giers' ättlingar, dock att en numera utdöd engelsk gren hade en differentierad hjälmprydnad. Vapnet fördes/föres även av en rysk gren, som nobiliserades i Ryssland, härstammande från stamfaderns yngste son, varvs-kommissarien i Karlskrona Lorentz Giers (1680-1735). En medlem av denna gren, ryske utrikesministern Nikolaj Karlovitj Giers (1820-1895), tidigare rysk minister i Stockholm, förlänades serafimerorden. Hans serafimervapen visar samma sköld.

Litteratur: Svenska Släktkalendern 1915-16, 18, 38 o 43. Schlegel & Klingspor, Den med sköldebrev förlänade men ej å Riddarhuset introducerade Svenska adelns ättartavlor, Stockholm 1875. Asplund G, Släkten Giers (Gjers) från Göteborg. Martin, de Montalbo & Richebé, Armoiries et Décorations, Paris 1896. Ikonnikov, La Noblesse de Russie, Paris 1958.

AXELSSON

SVR 201/75

SKÖLD: I grönt en störtad spets av silver belagd med tre gröna ekar ordnade två och en.
På hjälmen ett grönt hjälmtäcke fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och grönt.
HJALMPRYDNAD: En uppväxande grön ek.

Bondesläkt från Vapnö i Halland. Stamfadern Bengt Jönsson, vars födelseår ej är känt, levde ännu 1719 i Ågarp, Vapnö. Hans sonsons sonson, Johannes Persson (1830- -1879), flyttade till Söndrum, där han ägde Västergården, Eketånga.

Vapnet antogs 1973 av Johannes Perssons sonsons son, tjänsteman Sven-Holger Axelsson, Nacka. Utgångspunkt vid kompositionen har varit namnet Eketånga.

HILBERS

SVR 202/75

SKÖLD: I fält, ginstyckat i svart och guld, runtecknet för bokstaven S ginbalksvis i motsatta tinkturer.

På hjälmen ett svart hjälmtäcke fodrat med guld.

HJALMPRYDNAD: En uppstigande svart häst med röd beväpning.

Släkt från Västergötland. Stamfadern, Håkan Segolsson i Segerstad, Ullervad, är omnämnd som ryttare 1639, 1641 och 1643 samt levde ännu 1668. Hans son, Segol Håkansson, rusthållare på Segerstad Nolgården, hade två söner, som båda blev officerare: Nils Thedin (1687- -1742) och Olof Segerberg (levde 1732). En sonsons son till Nils Thedin, Anders Nilsson Thedin, son till Nikolaus (Nils) Thedin, fick som soldat heta Ehn/Een, vilket namn sedan ej fördes vidare i släkten. Anders Nilssons sonsons son, kamrer Einar Hilbers, Nacka, antog vapnet år 1961 för sig och sina avkomlingar på manssidan. Beträffande sköldmärket se vapen Thedin, SVR 206/75.

Litteratur: Lewenhaupt A, Karl XII:s officerare, Shlm 1921.

SANDIN

SVR 203/75

SKÖLD: Ginstyckad i rött och guld med fem röda eldflamnor i guldfältet.

Vapnet, som föres utan hjälm och hjälmprydnad, är antaget år 1974 av civilingenjör Sven Fredrik Sandin, Stockholm.

Släkten kom med all sannolikhet till Sverige med de första finska svedjebrukarna i södra Dalarna. Förste med säkerhet kände stamfadern, Johan Persson, var bonde i Finnbacken, Norrbärke. Han uppges 1674 vara 33 år gammal och levde ännu 1699. Av de följande tio generationerna på manslinjen föddes fyra i Norrbärke och fyra i Söderbärke; alla bar son-namn.

Vapentagarens fader, Sven Alf Sigmund Sandin (1909- -1961), upptog släktnamnet efter modern, som kom från en gävlesläkt, ursprungligen från Sandby i Västlands socken i Uppland.

Vapenbilden med eldflammorna på "backen" skall illustrera svedjebruket i Finnbacken.

SPRÄNGARE

SVR 204/75

SKÖLD: I svart en balkvis ställd flammande slägga av guld.

På hjälmen ett svart hjälmtäcke fodrat med guld och med hjälmbindel av guld och svart.

HJÄLMPRYDNAD: En flamma av guld.

Släkt från Östergötland. Äldste mera fullständigt kände stamfader är Carl Hansson (1731- -1807), bonde först i Tiggesbo, Gammalkil, sedan i Ek, Åsbo socken.

Rätt att föra vapnet har avkomlingar på manssidan till f bergsprängaren Nils Edvin Johansson (f 1904), Järfälla. Vapnet antogs år 1972 av sonen, skog doktor Björn Sprängare, Robertsfors.

Nils Edvin Johansson använder sköldemärket som personligt märke i brännjärn.

FORSLING

SVR 205/75

SKÖLD: I blått två av vågskuror bildade stolpar av silver.

På hjälmen ett blått hjälmtäcke fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och blått.

HJALMPRYDNAD: En blå ekgren med ollon av silver.

Vapnet antogs år 1971 av psykologen, fil. lic. Sven Forsling, Tärnsjö, huvudman för skultunasläkten Forsling. Släktens stamfader är bonden och nämndemannen Anders Svensson i Forsby, född 1667.

Hjälmprydnaden skall associera till gården Eke i Dingtuna.

Litteratur: Svenska Släktkalendern 1965.

THEDIN

SVR 206/75

SKÖLD: Stryckad i guld och blått med runtecknet för bokstaven S ginbalksvis av motsatta tinkturer.

På hjälmen ett blått hjälmtycke fodrat med guld och med hjälmbindel av guld och blått.

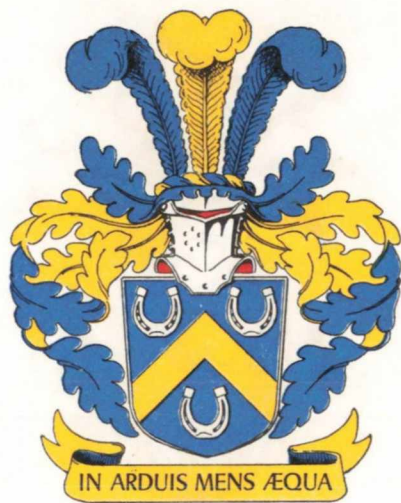
HJALMPRYDNAD: En uppkommande blå häst med hovar och man av guld samt med betsel, huvudlag, töm och pannplåt med pik av guld.

Släkten härstammar från Västergötland. Stafadern, Håkan Segolson i Segerstad, Ullervad, är omnämnd som ryttare tidigast 1639 samt levde ännu 1668. Han son, Segol Håkansson, var rusthållare på Nolgården i Segerstad. Dennes söner Nils och Olof blev båda officerare. Nils (1687- -1742) antog 1708 släktnamnet Thedin. Från den sistnämndes son, fältväbeln Carl Adolph Thedin (1725- -1789), gift med Eva Knös, härstammar de nu levande släktgrenarna Thedin genom sönerna Nikolaus (Nils) (1749- -1789) och Conrad (1758- -1821). Conrad Thedins sonsons son, rektor Gösta Thedin, RNO, Skärhamn, har antagit vapnet år 1975. Rätt att föra det äger bärare av släktnamnet Thedin härstammande från vapnetagarens fader, folkskollärare Karl August Thedin (1860- -1938).

Runan S är ett gammalt bomärke för Segerstad. Det förekommer bl a i mantalslängd för Ullervad från år 1641.

Litteratur: Lewenhaupt A, Karl XII:s officerare, Sthlm 1921. Knös, Arvid, Västgötsläkten Knös.

LUNDBLAD

SVR 207/75

SKÖLD: I blått en sänkt sparre av guld åtföljd av tre hästskor av silver med uppvända skänklar.

På hjälmen ett blått hjälmtäcke fodrat med guld och silver samt med hjälmbindel av guld, blått, silver, blått, guld och blått.

HJÄLMPRYDNAD: Tre strutsplymer av guld.

VALSPRAK: *In arduis mens æqua.*

Släkten härstammar från Ugglum socken i Västergötland där den äldste kände stamfadern, Niels Arfwedsson, var åbo på Ödegården år 1644. Dennes sonsons sonsons son, Jonas Pettersson, född 1744, tog vid 24 års ålder anställning vid Djursjukhuset i Skara. I samband därmed antog han släktnamnet Lundblad och räknas därför som stamfader för Ugglumsläkten med detta namn. Jonas var utlärd smed och hovslagare när han kom till Skara. År 1776 avlade han examen vid det året dessförinnan till Veterinäranstalt ombildade Djursjukhuset. År 1778 blev Jonas antagen till hovsmedslagare vid Älvsborgs kompani av Kungl. Västgöta Kavalleri, varifrån han avgick som kvartermästare år 1810.

Jonas Lundblad och hans hustru Anna Christina Sjöstedt, dotter till prästen Nils Severin Sjöstedt och Sara Maria Meurling, hade tre barn. Båda sönerna blev kända prästmän och dottern var den i Västergötland legendariska Anna Hedvig Lundblad, första gången gift Frölich till Lunnabohl och andra gången Lundberg till Vindstorp i Essunga. Ur det senare äktenskapet utgick den i Göteborg och Västergötland kända släkten Lundén. Släktens valspråk började användas av Jonas söner, regementspastor vid Kungl. Västgöta-Dals regemente, vice rektor Daniel Peter Lundblad, samt hovpredikanten och kyrkoherden i Ryttern, Västerås stift, Johan Lundblad. Vapnet syftar på stamfaderns livsgärning såsom hovsmedslagare — några veterinärsbefattningar fanns vid den tiden icke i armén. Vapnet är 1974 antaget av stamfaderns sonsons sonson, ingenjör Peter Lundblad, Stockholm, för medlemmar av Ugglumsläkten Lundblad bärande släktnamnet.

Litteratur: Svenska Släktkalendern 1930.

SKANDINAVISK VAPENRULLA

LARSSON

SVR 208/75

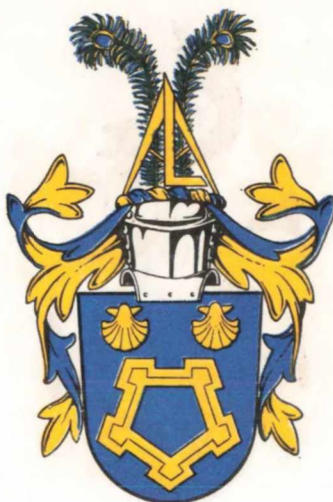
SKÖLD: I silver två smala stolpar och två smala bjälkar inom en bård, allt av rött. På hjälmen ett rött hjälmtäcke fodrat med silver och med hjämbindel av silver och rött.

HJALMPRYDNAD: En röd uggle belagd med en ros av silver.

Vapnet är år 1975 antaget av juris stud Kristian Larsson, Malmö och Leeds (England), för sig och sina efterkommande.

Sköldemärket kan ses som ett i korsform stiliserat glödande halster, vilket är helgonattribut för St Laurentius (Lars). Korsformen anspelar på vapentagarens förnamn. Den vita rosen kan ses som en monarkist-symbol.

ÖGÅRD

SVR 209/75

SKÖLD: I blått en heraldisk skans åtföljd i ginstammen av två musselskal, allt av guld.

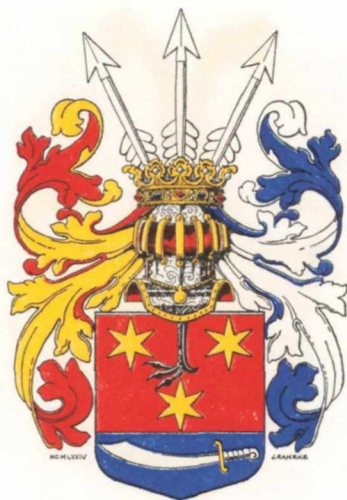
På hjälmen ett blått hjälmtäcke fodrat med guld och med hjämbindel av guld och blått.

HJALMPRYDNAD: Framför två naturliga påfågelsplymer en passare överlagd med en vinkelhake, vars kortare skänkel är vänd mot sinister, allt av guld.

Vapnet är år 1975 antaget av civilingenjör Leif Ögård, Skanör. Det må med annan hjälmprydnad även föras av dennes broder, adjunkt Jan Ögård, Smögen.

Släkten härstammar från Kungshamn i Bohuslän där tidigare generationer varit jordbrukare och sjöfarare. Namnet är taget från släktgården, Ögården. Sköldemärket, som bildar bokstaven O, syftar på släktens anknytning till havet och den bohusländska kusten. Skansen är vanlig som fortifikationsverk i Bohuslän men symboliserar även vapentagarens yrke som byggnadsingenjör liksom passaren och vinkelhaken i hjälmprydnaden. Dessa bildar bokstäverna A och L, som står för vapentagaren och hans hustru Agneta.

WACHTMEISTER

SVR 210/75

SKÖLD: I rött en svart tranfot mellan tre sexuddiga stjärnor av guld över en blå stam, vari en bjälkvis ställd "rysk" sabel av silver med fäste av guld.

På den grevligt krönta hjälmen ett rött och blått hjälmtäcke fodrat med guld och silver.

HJÄLMPRYDNAD: Tre pilar av silver.

Ätten Wachtmeister framträder i Livland kring mitten av 1500-talet. Hans W. trädde i svensk tjänst som ryttmästare på 1570-talet och adlades av Johan III år 1578. Adelsbrevets blasonering skiljer sig från ovanstående genom att fågelfoten kallas gripfot. Senare sköldbrev fastställer dock att det skall vara en tranfot. Vidare är hjälmtäcket fodrat blått samt pilarna (skäcktor) störtade och av guld med röda och blå fjädrar.

Hans sonson, riksrådet Hans W., utnämndes 1651 till friherre W af Björkö (intr nr 31). Ätten är utdöd i Sverige men fortlever i Tyskland där en gren har preussisk grevevärdighet. Friherrevapnets hjärtsköld visar stam av guld, men är i övrigt samma som ovanstående. Huvudsköldens fyra fält visar: 1. i blått en från en sky i dexter kommande beväpnad arm hållande 18 standar omväxlande av guld och rött; 2. i guld två vingar över tre kulor (lod) varav den övre omgives av vingarna, allt svart; 3. i guld en sinistervänd, naturfärgad vakande trana stående med höger fot på en sten på grön mark; 4. i rött på grön mark en häst av silver med harnesklädd ryttare hållande en fana delad i blått och rött med kors av silver. Vapnet har tre friherrligt krönta hjälmar med omväxlande röda och blå hjälmtäcken fodrade med guld och silver. Mitthjälmen bär 18 standar omväxlande av guld och rött. Dexter hjälmprydnad är — bortsett från kronan — lika med ovanstående. Sinister hjälmprydnad visar en ur en sky kommande beväpnad arm hållande en silversabel med guldfäste. Sköldmärket i fält 1 kan förmodas återgå på farmoderns vapen: Stålarms. Fält 2 har ej kunnat spåras. Fält 3 och 4 är troligen talande respektive s k bragdvapen.

SKANDINAVISK VAPENRULLA

Av den sistnämndes söner blev generalamiralen Hans W. år 1687 utnämnd till greve W af Johannishus (nr 25). Vapnet förändrades därvid så, att stammen i hjärtskölden åter blev blå. Standaren i fält 1 blir samtliga av guld och fanan i fält 4 delad i guld och blått med silverkors. Friherrekronorna ersattes enligt sköldebrevet med grevliga kronor. Mitthjälmens prydnad utbyttes mot en amiralsflagga mellan "åthskilliga fahnor, estandar och andre armaturer". Inga sköldhållare föreskrevs, men ätten för vanligen två sjöjungfrur blåsande i hornsnäckor på postamente.

Den sistnämndes bror Axel blev 1693 utnämnd till greve W af Mälsåker (utdöd 1708). Detta grevevapens hjärtsköld har stam av guld. Det är även differentierat från broderns vapen genom att amiralsflaggan på mitthjälmen utbytts mot en sinistervänd brun häst med ryttare hållande en kommandostav. Skölden hålles av två tranor med utslagna vingar stående på grön mark.

I Sverige fortlever således endast Johannishusätten med ca 80 manliga medlemmar. Genom bestämmelser för fideikommissinnehav för familjen Trolle-Wachtmeister en extra hjärtsköld med Trollevapnet under stamvapnet. Civilingenjören greve Carl-Gustav Wachtmeister av Johannishus, Linköping, som i 10:e led härstammar från den först nämnde Hans W., är initiativtagare till vapenutredning och presentation. Vapenavbildningar i t ex Klingspors Vapenbok och i Elgenstierna visar flera detaljfel, såsom femuddiga stjärnor, felaktiga tinkturer m m. Tranfoten har oftast avbildats som en örnfot med fjädrar.

Litteratur: Elgenstierna G, Den introducerade svenska adelns ättartavlor, Sthlm 1934. Grauers S, Ätten Wachtmeister genom tiderna, Sthlm 1941-56. Dahlby F & Raneke J, Den svenska adelns vapenbok, Sthlm 1967.

REGISTER SVR 1975

Vapen	Reg. nr	Konstnär
AXELSSON	201	O Eriksson
BARFOED	190	Sigillrekonstr efter Storck av B Sköld
BERGQUIST	187	G Bergquist
BJERKHAGEN	186	J Raneke
DUBOIS	194	Sigillrekonstr av B Sköld
EKKJE	185	B Sköld
FORSLING	205	O Eriksson
FRUMERIE	193	B Sköld
FUNCK	199	J Raneke
GIERS	200	B Sköld
HILBERS	202	B Grep
LARSEN	189	C Bökwall
LARSSON	208	C Bökwall
LUNDBLAD	207	J Raneke
MALM	196	G v Numers
NISSEN	198	B Sköld
NOTARIUS PUBLICUS		
I SKANÖR-FALSTERBO, C Bökwall	197	C Bökwall
PETERSOHN	192	B Sköld
RÖRS	188	J Kleberg/B Grep
SANDIN	203	C Bökwall
SPRÄNGARE	204	O Eriksson
STAAF	191	B Grep
THEDIN	206	J Raneke
VELLINGE KOMMUN	195	C Bökwall
WACHTMEISTER	210	J Raneke
ÖGÅRD	209	C Bökwall
ÖRNSKÄR	184	J Raneke

Redaktion

CHRISTER BÖKWALL
JAN RANEKE

Utgivare

STIFTELSEN SKANDINAVISK VAPENRULLA
FALSTERBO